

Korset

På toppen av det ståtliga kyrktornet stod korset och såg ut över den lilla byn. Det visste allt om människorna som levde där. Som till exempel mannen vid brunnen. Ikväll skulle han komma hem full och ge sin fru så mycket stryk att hon blev medvetlös. Ja, så var det bara. Och barnen skulle se allt... och gråta. Men dagen efter skulle hans fru förlåta honom och försöka få barnen att glömma det hemska som hänt. Och när söndagen sedan kom, skulle hon och barnen tacka Gud för att han skapat denna förunderliga värld.

Ja, korset kunde sin by. Men det visste också att det fanns mycket gott bland människorna. Kanske var det just den vissheten som gjorde att korset kunde förlika sig med allt elände som fanns där nere i byn. Det var dock en sak som korset inte kunde förlika sig med, och det var pastorns smutsiga kärlek... ja, allt det där som pastorn gjorde när ingen såg på.

Det hade nu blivit natt och korset såg upp mot den svarta himlen. Plötsligt kom det ihåg vad pastorn en gång hade sagt om mirakel. Att varje mirakel vittnade om att Gud hade skapat en fullkomlig

värld; en värld utan ondska. Korset funderade länge över pastorns ord. Och visst hade pastorn rätt. Men samtidigt fel. För i en fullkomlig värld kan det ju inte finnas mirakel. Men världen var fylld av mirakel. Onda mirakel. Ja, varje gång pastorn smekte ett barn, skedde ett mirakel.